

מסמך התרצה

האנטי-יהודיות החדשה

האנטי-יהודיות החדשה נשענת על שלילת
זכותו של העם היהודי לחיות כחבר
שווה-מעמד במשפחת האומות

המכון לתכנון מדיניות עם יהודי (מיסודה של הסוכנות היהודית לא"י) בע"מ

המכון לתכנון מדיניות עם יהודי הוקם ביוזמת הסוכנות היהודית לא"י, כמוסד עצמאי מכוון מעשה לתכנון מדיניות, שלא למטרת רווח. המכון יבחן את האתגרים, האיומים וההזדמנויות העומדים בפני הבטחת המשכיות והשגשוג של העם היהודי, במאמץ לפתח תהליך אסטרטגי לתכנון מדיניות כלל יהודית. הפעילות המקצועית תכלול בין היתר הערכת דינמיקות על ידי מיפוי ההתפתחויות העיקריות בעם היהודי. בכך יתרום המכון לחיזוק הממשק בין תכנון מדיניות לבין קבלת החלטות וביצוען על ידי קביעת סדר יום וכן פיתוח וניתוח חלופות מדיניות.

יוזמות בשלבי ביצוע שונים:

- הערכה שנתית של המצב והדינמיקות של העם היהודי
- עתודות חליפיות לעם היהודי לשנת 2025
- "דמוגרפיה יהודית" - מגמות שוטפות, תחזיות והשלכות מדיניות
- שיפור מעמדו של העם היהודי במעצמות על מתהוות שנעדרות מסורת תנ"כית
- ניהול משברים בעם היהודי

המכון יקדם שיח מדיניות למנהיגות יהודית על ידי פרסום ניירות מדיניות והכנת מסמכי רקע למקבלי החלטות. בנוסף, המכון ידריך מקצועני-מדיניות במאמץ לסייע בבניית יכולות חשיבה אסטרטגית ותכנון מדיניות עם יהודי.

שותפים וחברי האסיפה הכללית

שי חרמש

גזבר הסוכה"י

סלי מרידור

יו"ר הנהלת הסוכה"י

קרול סלומון

יו"ר חבר הנאמנים, סוכה"י

גיי סרבר

יו"ר הוועדה לתקציב וכספים, סוכה"י

ארלין קאופמן וסנדי בקלור

לי קורמן

נשיא קרו ע"ש דוד ואינו מאירס

לסטר קראון וצ'ארלס גודמן

מטעם משפחת קראון-גודמן

מועצת המנהלים -

המועצה המקצועית המנחה

יושב ראש

דניס רוס

חברי המועצה

עוזי ארד

עוזי דיין

סטיב הופמן

אהרון ידלין

יהודית ליברנט

יצחק מולכו

יעקב נאמן

סטיב נסטיר

יעקב עמידרור

סמי פרידריך

גיון רסקיי

נשיא מכונן

יחזקאל דרור

מנכ"ל

אבינועם בריוסף

ניהול פרויקטים

איטה אלקלעי

זכויות־אדם והאנטי־יהודיות החדשה: אזעקה

מבוא: האנטישמיות הישנה והאנטי־יהודיות החדשה

אנו עדים היום לתופעה שהלכה והתפתחה בעוצמה גדלה והולכת, באופן כמעט סמוי, ולעתים מתוך סלחנות, זה כשלושים שנה - האנטי־יהודיות החדשה. ארסית, כלל־עולמית ואף קטלנית, מזכירה תופעה זו את האווירה העכורה של שנות ה־30 שאין לה אח ורע או תקדים מאז סופה של מלחמת העולם השנייה. אנטי־יהודיות חדשה זו חופפת את האנטישמיות הקלאסית, אבל נבדלת ממנה. מעוגנת בהחלטת "הציונות היא גזענות", אבל מרחיקת לכת ממנה. האנטי־יהודיות החדשה כמעט זקוקה לאוצר מלים חדש לצורך הגדרתה. אפשר שההגדרה הטובה ביותר היא אפליה, שלילתה או תקיפתה של הלאומיות והאחדות של העם היהודי בכל מקום ומקום, כאשר מונחים אלה מתייחסים ליהודים. בצורתה הנוחה יותר (אם אפשר להחיל עליה מילה זו), מבטאת האנטי יהודיות את בידודה של ישראל והעם היהודי ומטפלת בהם באורח מפלה ומבדיל בזירה הבינלאומית - שם משמשים גופי האו"ם השונים לענייני זכויות־האדם כהסוואה או ככיסוי לאנטי־יהודיות זו (למשל, הוועידה העולמית נגד גזענות שהתכנסה בדרבן שבדרום־אפריקה ב־2001). בצורתה הקטלנית ביותר, היא מצביעה על ישראל והעם היהודי כיעד להשמדה, כפי שמוכיחים המחבלים-המתאבדים, שאני מעדיף לקרוא להם מחבלים-משמידים, היות שמטרתם, שהם עצמם מודים בה ומכריזים עליה, היא השמדתה של ישראל וחסולם של יהודים באשר יהיו - חיבור של הרג פוליטי ורצח־עם גם יחד.

בקצרה, האנטישמיות המסורתית או הקלאסית היא אפליה או שלילה של זכות היהודים לחיות כחברים שווים מעמד בחברה חופשית; האנטישמיות החדשה - המונח "אנטי־ציונות" שניתן לה אינו מדויק היות שלא כל מבקרי

הציונות הם אנטישמים - מבקשת להפלות, לשלול או לתקוף את זכותו של העם היהודי לחיות כחבר שווה מעמד במשפחת האומות. האפליה היא שמונחת ביסודה של כל אחת מצורות האנטישמיות ומשותפת לשתיהן. מה שאירע הוא שאפליה זו, אשר הופעלה נגד יהודים כפרטים, במסגרת של האנטישמיות הקלאסית שיש לה מדדים מוסכמים (למשל, אפליית יהודים במוסדות השכלה, בדיור, בתעסוקה), פועלת עכשיו נגד היהודים כעם. זו אנטישמיות חדשה שעדיין לא נקבעו לה מדדים.

לפיכך, אבקש להציע מערכת של מדדים שבעזרתה נוכל לזהות את טבעה ומשמעותה של האנטייהודיות החדשה, ליצוק בה תוכן, ולנהל מעקב אחריה. מדדים אלה קבועים במסגרת משפטית ומתבססים על עקרונות של אפליה ושיוויון כפי שהם מוצאים את ביטויים בחוקי מדינה ובחוק הבינלאומי גם יחד. יש שלושה עשר מדדים העשויים לתאר את האנטייהודיות החדשה הזו. היות שמדובר בהשמעת אועקה, אעסוק בהם כאן בקצרה, אבל בכוונתי להציגם ביתר הרחבה בבחינה משפטית מקיפה יותר שתתפרסם במקום אחר.

האנטייהודיות החדשה: מדדי זיהוי

א. אנטישמיות קיומית או השמדתית

הראשונה והקטלנית ביותר היא האנטישמיות הקיומית או ההשמדתית. אני מתכוון בכך לקריאה הפומבית להשמדת ישראל והעם היהודי. הדוגמאות כוללות:

- האמנות של ארגוני טרור כגון החמאס הקוראות בגלוי ומסיתות להשמיד את ישראל ולרצוח יהודים בכל אתר ואתר.
- פסקי הלכה (פתוות) - או צווי הוצאה להורג - שמוציאים כהנידת איסלמים קיצוניים, אשר לא זו בלבד שהם קוראים בהם להשמיד את ישראל ולרצוח יהודים, אלא שהם גם מכריזים כי מעשים אלה הם חובה דתית. ישראל מתגלה איפוא כסלמן רושדי של אומות העולם.
- קריאות היוצאות ממדינות החברות בקהילה הבינלאומית - כגון אירן או עירק - להשמדתה של מדינה אחרת החברה בקהילה זו, כגון ישראל והעם היושב בה, כפי שמעידות הצהרות שיצאו מפני הנהגותיהן הפוליטיות של מדינות אלו, הקוראות לא רק להשמיד את ישראל, אלא גם מביעות כוונה להשתמש בנשק גרעיני על מנת להשיג מטרה זו של השמדת העם.

בקצרה, ישראל היא כיום המדינה היחידה בעולם והיהודים הם כיום העם היחיד בעולם המשמשים מטרה למערכת מתמדת של איומים מצד גופים ממשלתיים, דתיים, וטרוריסטיים החותרים להשמידם. והדבר היותר מטריד הוא השתיקה, האדישות ולעתים אף הסלחנות, המתגלות נוכח אנטישמיות השמדתית זו.

ב. האנטישמיות הפוליטית

שלושה הם גילוייה של תופעה זו:

- אפלייתה, שלילתה, או תקיפתה של זכות העם היהודי להגדרה עצמית, אשר כפי שאמר מרטין לותר קינג "היא השלילה ששוללים מן היהודים את אותה הזכות, הזכות להגדרה עצמית, שאנו מעניקים לאומות האפריקניות ולכל יתר עמי העולם. בקצרה, זו אנטישמיות...". במידה שישראל הפיעה כ"דת אזרחית" של יהודי העולם - ביטויה המוסרי של ההגדרה העצמית היהודית - אנטישמיות חדשה זו היא, במונחים בני־זמננו, התקפה *per se* על הרגישות הדתית והלאומית של העם היהודי.
- בתופעה זו כרוכה האפליה או שלילת הלגיטימיות, אם לא הקיום, של מדינת ישראל. זוהי מקבילה בת־זמננו לאנטישמיות הקלאסית או התיאולוגית, אשר הופלתה ושללה את עצם הלגיטימיות של הדת היהודית. במלים אחרות, אם האנטישמיות הקלאסית היתה מעוגנת באפליית הדת היהודית, האנטי־יהודיות החדשה מעוגנת באפליית היהודים כעם ובאפליית ההתגלמות של ביטויו בישראל. בכל אחת משתי הצורות הללו, מהות האנטישמיות זהה - תקיפתה של ההגדרה העצמית היהודית בכל זמן, אם תקיפת הדת היהודית בתקופת האנטישמיות הקלאסית ואם תקיפתה של מדינת ישראל כ"דת האזרחית" של העם היהודי בימי האנטי־יהודיות החדשה.
- קיימת עוד גירסה, שלישית, של האנטישמיות הפוליטית. הכוונה ל"דמוניזציה" של ישראל - ייחוס כל הפורענויות שבעולם למדינת היהודים - שבה מתוארת ישראל כאוייבת כל הטוב וכמשכן כל הרע. זו המקבילה בת־ימינו להוקעת היהודי כ"מרעיל הבארות" בימי הביניים. במלים אחרות, מה שמשמע מקביעותיה של האנטישמיות החדשה הוא שבעולם שבו נתפסות זכויות האדם כדת החילונית החדשה של זמננו, תיאורה של מדינת ישראל כסמל, בהא הידיעה, להפרת זכויות האדם, היא הוקעת ישראל כ"אנטי־כריסטוס" החדש, כ"מרעילת הבארות הבינלאומית", הוקעה הכוללת את כל "מצוות הביזוי" של "היהודי בין האומות".

ג. האנטישמיות האידיאולוגית

זו מוצאת את ביטויה לא רק בהחלטת האו"ם שלפיה "הציונות היא גזענות" - וייחודה של הציונות, תנועת השחרור הלאומית של העם היהודי וה־*raison d'être* האידיאולוגי של ישראל, כיעד לאפליה - אלא גם בהוקעתה הפלילית של ישראל כ"מדינת אפרטהייד" ובקריאה לפרק את "מדינת האפרטהייד" הזו, שהיא קריאה להשמדת ישראל בלשון נקיה.

אם הכרזת "הציונות היא גזענות" העניקה למראית־עין גושפנקה בינלאומית לאנטישמיות, הקריאה לפרק את ישראל, מדינת האפרטהייד, היא רעילה וארסית אף יותר בהציגה את האנטישמיות כנהנית מתמיכה בינלאומית. אכן, העצמת האפיון הזה המיוחס לישראל, הוצאת הדיבה שהיא "מדינה נאצית", כמוה כהפיכת האנטישמיות האידיאולוגית לחובה - חובה לסלק מן המפה מדינה נאצית זו, מדינת ישראל.

ד. האנטישמיות התיאולוגית

כוונתי כאן להתלכדותם של כמה זרמים: האנטישמיות האיסלמית הנתמכת בידי מדינות, המאפיינת את היהודים והיהדות, וכמובן, את ישראל, כאויב הבוגדני של האיסלם (בעניין זה, יש לציין את ספרו האחרון של רוברט ויסטריץ' Robert Wistrich, חוקר אנטישמיות בעל שיעור־קומה, ששמו: Muslim Antisemitism: A Clear and Present Danger), והמוצאת את ביטויה בדברים ששודרו בטלוויזיה הממלכתית הפלשתינית, דברים שהכריז מעל דוכן המסגד האימאם אחמד אבו חלבייה, אשר מינויו ומינונו באו מידי ערפאת - "את היהודים יש לטבוח ולענות: אללה יענה אותם בידים. אל תחמלו על היהודים... בכל מקום שתיתקלו בהם... הרגו אותם". ביטוי אחר לאנטישמיות התיאולוגית מצוי בדוקטרינה הנוצרית שלפיה ירשה הכנסייה את מעמד היהודים לפני ה'. לפי דוקטרינה זו, כל ההבטחות שהבטיח ה' ליהודים, ובכללן ארץ ישראל, הן נחלת הכנסייה, ומשום כך מדינת ישראל קמה שלא כדין.

ה. האנטישמיות התרבותית

האופנה הרווחת בקרב אינטלקטואלים היא להחזיר לאנטישמיות מעמד לגיטימי. הכוונה לעמדות, לרגשות, לרמיוות ולביטויים הרווחים שוב בעולם האקדמי, בפרלמטים, בחוגי משכילים, בין אינטלקטואלים הממלאים תפקידים ציבוריים ובתנועה לזכויות אדם - בתמצית, אופנת השיח הרווחת באליטות שמצאה את ביטויה בהערות שהשמיע באחרונה שגריר צרפת בבריטניה. כזכור, שאל השגריר מדוע צריכה האנושות להסתכן בעוד מלחמת עולם בגלל "מדינה קטנה ומחורבנת זו, ישראל". העיתונאית הבריטית פטרונלה וייאט תיארה את המצב במלים אלו: "האנטישמיות וביטויה הגלוי נעשו לנושא שיחה מכובד בסעודות הערב הלונדוניות" - בפעם נוספת לא רק בגרמניה ובמרכז־אירופה הקתולי.

ו. האנטישמיות האירופית

אנו עדים להתפרצות של אנטישמיות אירופית שאין לה מקבילה ותקדים מאז מלחמת העולם השנייה ואשר אווירתה העכורה מזכירה את שנות ה־30 של המאה העשרים. כמה דוגמאות אופייניות לתקריות שאירעו

בבירות אירופיות בשנתיים האחרונות, כוללות:

- תקיפתם וחילולם של בתי כנסת ובתי עלמין ופגיעות במוסדות יהודיים;
- התנכלויות לבני אדם המזוהים כיהודים;
- התלכדות של השמאל הקיצוני והימין הקיצוני בהפגנות רחוב שבהן קראו "מוות ליהודים";
- תעמולת-זוועה נגד ישראל ויהודים (לדוגמה, ישראל מזריקה את וירוס האיידס לפלשתינים);
- הבדיה המרושעת על-אודות נאמנותם הכפולה של היהודים;
- הדמוניזציה של ישראל באמצעות תילוי גובר והולך במטפורות נאציות;
- שיוויון-נפש או שתיקה נוכח מעשי טרור נוראים נגד ישראל ואיומים להטיל עליה עונשים על שהיא משתמשת בזכות ההגנה העצמית שלה בתגובה על מעשי הטרור הללו.

במלותיו של יואל קוטק, איש אוניברסיטת בריסל: "עמדתו של אדם בשאלת הסכסוך שבין הערבים לישראל נהפכה למבחן-נאמנות. אם יתמודד בישראל, ייעשה לתומך במדינה נאצית".

ז. אנטי-יהודיות קבועה בזירה הבינלאומית: שלילת השיוויון בפני החוק מישראל

בידודה של ישראל וההתייחסות אליה באופן שונה, אם לא מפלה, בקרב משפחת האומות; כאשר ישראל הולכת ומתגלית כמעין "היהודי הקולקטיבי שבין האומות" וזוכה ליחס דומה שהיה נהוג כלפי היהודי היחיד בקהילה הלא-יהודית. כמה דוגמאות:

- הוועידה העולמית נגד גזענות, שהתכנסה בדברן ונהפכה לוועידה של גזענות נגד ישראל, ואשר בה היתה ישראל המדינה היחידה שהושיבו אותה על ספסל הנאשמים;
- נציגות האו"ם לזכויות האדם, שבה ישראל היתה לארץ היחידה שסומנה לגינוי מדינתי מפורש אף לפני פתיחתו של הכינוס השנתי; שבה 30 אחוז מכלל ההחלטות מגנות את ישראל לבדה, בעוד מפרי זכויות האדם הגדולים נהנים מחסינות המנקה אותם מאשמה;
- ועידת הצדדים החתומים על אמנות זינווה, שבה הפכה ישראל למדינה הראשונה זה חמישים ושתיים שנים אשר היתה יעד לאישום מדינתי מפורש, בעוד מדינות שביצעו הרג בשדות קטל נוראים, כגון קמבודיה וסודן, מעולם לא היו יעד לחקירה;
- אפליית המערכתית והשיטתית של ישראל בגופי ההחלטה העיקריים של האו"ם ושל הסוכנויות המקצועיות שלו;
- מניעת קבלתו של מגן דוד אדום לפדרציה הבינלאומית של אגודות הצלב האדום והסהר האדום;
- הפיכתם של מחנות פליטים בניהול אוג"א לבסיסים ולמקומות מקלט לטרור ולהסתה, תוך הפרתם של עקרונות-יסוד של החוק הבינלאומי הנוגע לעניינים הומניטריים ולענייני פליטים.

ח. האנטי־יהודיות הנוהלית: מניעת הליכים בינלאומיים מתוקנים מישראל ומן העם היהודי בזירה הבינלאומית

סעיף זה נוגע לשלילת זכות ההשתתפות של ישראל בפעילות בזירה הבינלאומית, שבה, למשל, מתגלית ישראל כמדינה היחידה שנשלל ממנה "מעמד" כלשהו בהתאגדויות האזוריות שבמסגרת האו"ם; כתוצאה מזה, נמנעה ההשתתפות של ישראל וארגונים יהודיים חוץ־ממשלתיים בוועידה האזורית שהתכנסה באירן ושבה הוכנה העמדה האזורית האסיאנית לקראת הוועידה העולמית נגד גזענות.

ט. האנטישמיות ש"הוכשרה" לפי חוק

סעיף זה נוגע לאופי הבינלאומי "החוקי" של האנטישמיות החדשה, שבו, במין היפוך אורולוגי של החוק וההלשון, גופי האו"ם לזכויות האדם נעשים למסכה שמאחוריה מתנהלות "מצוות הביוזי". אם האנטישמיות שוב אינה ראויה לבוא בקהל, והאנטי־ציונות, כפי שהתבטאה בהחלטת "הציונות היא גזענות", נחשפה ככסוי לאנטישמיות, כי אז המסווה היעיל ביותר להמשך תהליך הסילוף והדיבה נגד ישראל והעם היהודי יהיה עניין זכויות האדם - וארגון האומות, שבו מתרכז הטיפול בנושא.

י. האנטישמיות הכלכלית

הכוונה לאפליה ולכפייה שמפעיל החרם הערבי, המתגלה כמקבילה הכלכלית בת־זמננו לאנטישמיות הכלכלית הקלאסית. באנטישמיות הכלכלית הקלאסית היהודים הופלו לרעה בתחומי הדיר, ההשכלה והתעסוקה; באנטישמיות הכלכלית החדשה מפעילות מדינות ערביות מחוץ לתחומן חוזה בינלאומי מגביל נגד חברות ובו מותנה סחר עם מדינות ערביות בהסכמתן של החברות הללו שלא לעשות עסקים עם ישראל (חרם שניוני); או שלא לעשות עסקים עם חברה אחרת העושה עסקים עם ישראל (חרם שלישוני); ובמקרים מסויימים אף מתנים את קיום הסחר בהתחייבות החברה שלא לקבל יהודים לעבודה ולא לקדם יהודים שכבר עובדים בה (עלה בידי לתעד מצב זה בעת ששימשתי כיו"ר ועדה לענייני כפייה ואפליה כלכליים).

יא. הכחשת השואה

חוד החנית של האנטישמיות החדשה הזו הוא הכחשת השואה, המתקדמת בלי מעצורים מהכחשת עצם קיומה של השואה, עד להאשמת היהודים בפיברוק "המתיחה הזו" שהם מכנים שואה. בנוסף מואשמת ישראל בסחיטת שילומים מן העם הגרמני החף־מפשע, ומכאן להקמתה של מדינת ישראל "הבלתי חוקית" על גבם של הבעלים

האמיתיים של הארץ, הפלשתינים. המבקשים לשלול מן העם היהודי את עברו, הם מי שישללו מן העם היהודי את עתידו, אם רק תינתן להם ההזדמנות לעשות כן.

י.ב. הטרור הגזעני נגד יהודים

עניין זה נוגע להסתה, המתוזמרת ממלכתית, להפעיל אלימות וטרור נגד יהודים, ובכלל זה ייחודם של ישראלים ואזרחים יהודים כיעד לטרור בינלאומי. טרור גזעני זה הועצם לכדי "מגה־טרור", או "טרורזים קטסטרופלי", כפי שמדגימים הניסיונות האחרונים לשרוף אלפי ישראלים לאפר בפיצוץ מאגר הגז והדלק שבפי גלילות, או בהתקפה על מגדלי עזריאלי בתל־אביב; הניסיון להשתמש ברעל ציאניד במסעדה ירושלמית; הניסיון לפוצץ שכונות מגורים בחיפה; והחשיפה האחרונה של תוכניות, הקשורות לחיבאללה ולא־לקעידה, לפגוע במוסדות יהודיים ובאזרחים יהודים בחצי הכדור המערבי.

י.ג. האנטישמיות בגושפנקה ממלכתית

הכוונה ל"תרבות השנאה" שמדינות סומכות עליה את ידיהן - המשלבת את האנטי־יהודיות החדשה והישנה גם יחד - והמוצאת ביטוי גובר והולך בהסתה לשנאה הנהוגה במוסדות ממלכתיים כגון מסגדים, אמצעי־תקשורת ובתי־ספר. כמה מהדוגמאות האחרונות הן שידור "הפרוטוקולים של זקני ציון" בטלוויזיה, שימוש בעלילת־הדם וניצול סמלים ונושאים שנלקחו מן האנטישמיות הקלאסית לצורך דמוניזציה של ישראל והעם היהודי בימים אלו.

במלותיו של הפרופסור פואד עגימי:

"המחבל המתאבד שחולל את הטבח בליל הסדר לא צנח מן השמיים הוא יצא הישר מתוך תרבות ההסתה המשולחת על פני הארץ, איום המרחף מעל ישראל, סירוב רב־עוצמה של פלשתינים וערבים להניח למדינה זו להבטיח לעצמה מקום בין האומות. המחבל לקח חלק בתרבות שמילאה את החלל סביבו - הצהלה המקדמת את פניהם של מעשי הטרור הברוטליים הללו, הפולחן הצומח סביב המתאבדים ומשפחותיהם".

סיום

אין בכל הנאמר לעיל, ואין המחבר מבקש שישתמע ממנו, כי אין החוק חל על ישראל, או כי ישראל אינה חייבת לתת דין וחשבון או לשאת באחריות על הפרת החוק. ההיפך הוא הנכון - ישראל אחראית לכל הפרה של החוק הבינלאומי או של זכויות האדם ככל מדינה אחרת; והעם היהודי אינו זכאי להגנה מיוחדת או להעדפה כלשהי בגלל ייחודו של הסבל היהודי.

אבל הבעיה אינה נעוצה ברצונה של ישראל, בהיותה "היהודי בקרב האומות", להיות למעלה מן החוק, אלא במצב שבו נשלל ממנה בשיטתיות השוויון בפני החוק; ולא בחובתה של ישראל לכבד את זכויות האדם - ודאי שהיא חייבת לכבדן - אלא במצב שבו זכויות האדם של ישראל הן שאינן מכובדות; ולא בשאלה אם קניי-המידה של זכויות האדם חלים על ישראל - ודאי שכן - אלא במצב שבו קניי-מידה אלו לא הוחלו במידה שווה על מדינה אחרת.

ישראל והעם היהודי בודדו וסומנו ליחס מבדיל ומפלה בזירה הבינלאומית, ויותר מזה - יוחדו להשמדה.

הגיעה העת לצלצל בפעמון האזעקה - לא רק למען ישראל והעם היהודי ששלומם וביטחונם מאוימים ומותקפים - אלא למען הקהילה העולמית והמצב האנושי. שכן, כפי שההיסטוריה הטיבה כל כך ללמדנו, הרדיפות והאפליה עשויות להתחיל ביהודים, אבל הן אינן מסתיימות בהם.

ארווין קוטלר הוא חבר הפרלמנט הקנדי. הוא משמש כיו"ר הפרלמנטרים הקנדים למען פעולה גלובלית; יו"ר-חבר של קבוצת זכויות האדם בפרלמנט; חבר הוועדה המתמדת של בית הנבחרים לענייני משפט וזכויות האדם; חבר הוועדה המתמדת של הבית לענייני חוץ וסחר בינלאומי וחבר ועדת המשנה שלה לענייני זכויות האדם ופיתוח בינלאומי; ויועץ מיוחד לשר החוץ לענייני בית הדין הפלילי הבינלאומי.

הוא נמצא עתה בחופשה מאוניברסיטת מקגיל שבה הוא משמש כפרופסור למשפטים וכמנהל התוכנית לזכויות האדם. בכתביתו עסק בהרחבה בענייני שנאה, גזענות וזכויות האדם. כמו כן, כתב בהרחבה על החוק הנוגע לפשעי מלחמה, המשפט הפלילי הבינלאומי, החוק והמדיניות נגד טרור, והיחס שבין הסתה בגושפנקה ממלכתית לבין פעולות טרור.

פרופסור קוטלר הוא חבר מועצת המנהלים והוועדה המקצועית המנחה של המכון לתכנון מדיניות עם יהודי.

המכון לתכנון מדיניות עם יהודי

רח' פינסקר 2

ת.ד. 9864 ירושלים 98222

טלפון: 02-56-333-56

פקס: 02-56-350-40

דוא"ל: info@jpppi.org.il